

for han nævnede jo ikke to af de virkelige store ulemper: tabet af demokrati ved overladelse af magten til Centralbanken og den totale harmonisering af social- og arbejdsmarkedspolitikken, som nødvendigvis vil følge i kølvandet på euroen.

Det vil jeg ikke bede statsministeren om at gøre rede for her, for det er jo en omfattende diskussion, men jeg vil bare spørge statsministeren: Vil der blive grundigt redegjort for disse to virkelig alvorlige ulemper ved euroen i den rapport, som regeringen om kort tid fremlægger?

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg kan forstå på statsministeren, at verden har forandret sig. Javist har den så. Den forandrer sig hvert sekund, sådan er det jo; det er jo en banalitet, og uinteressant i den her sammenhæng. Men den har jo ikke forandret sig mere, end at den ser ud, som vi forventede det i 1993. Det, der er sket med ØMU'en, er præcis det, vi tog forbehold for i 1993.

Øg stadig væk kan jeg ikke forstå, at i 1993 gik statsministeren ud og sagde til befolkningen: Det er en god aftale, vi har fået. Det er godt, at vi skal stå uden for ØMU'en.

Nu siger statsministeren: Der er overhovedet kun ulemper ved at stå udenfor. Det kan jeg ikke få til at hænge sammen.

Øg det må jo så betyde, at statsministeren må have talt mod bedre vidende i 1993 og har kørt et bedrageri i forhold til befolkningen, hvor han i virkeligheden mente noget andet, end han sagde i 1993. Andet kan jeg ikke forstå af det her.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg ville nu, hvis jeg var hr. Holger K. Nielsen, beherske mig lidt. Det der med bedrageri og sådan noget, kan vi ikke blive fri for dét? Jeg kan godt se, at det er smart at prøve at mistænkeliggøre enkeltpersoner, men det kommer der sjældent noget godt ud af. Jeg synes, vi skal samle os om at debattere, hvad indholdet af den fælles valuta er, og det vil jeg meget gerne gøre.

Situationen i 1993 var, at den danske befolkning havde sagt nej den 2. juni 1992. Så forhandlede hr. Holger K. Nielsen og jeg og adskillige andre partier sig til et nationalt kompromis, fordi vi naturligvis tog befolkningens afgørelse til efterretning, respekterede den og indrettede vores samarbejde i forhold til EU derefter, og det stemte vi om i 1993. Siden har

samarbejdet udviklet sig. Vi har fået en ny Amsterdamtraktat, der erstatter den gamle Maastrichttraktat, og den er jo af et helt andet indhold, end den gamle Maastrichttraktat er.

Verden har forandret sig, og jeg tror, man glemmer at huske på, at nu kan vi samarbejde om beskæftigelsen – målrettet, veltilrettelagt – og det kunne vi ikke før. Nu har vi bedre miljøbestemmelser. Det havde vi ikke før. Nu har vi et bedre samarbejde generelt. Det havde vi ikke før. Det er et andet samarbejde, vi står med i dag, og der er næsten gået 10 år, siden vi sidst vurderede situationen så grundlæggende, som vi gør lige nu. Og det kan ikke nytte noget, at man lukker øjnene for, at verden i dag er anderledes, end den var for 10 år siden.

Det andet, jeg vil sige – og det er til hr. Keld Albrechtsen – er: Jeg er dybt uenig i hr. Keld Albrechtsens evige påstande om, at det at sige ja til den fælles valuta indebærer social harmonisering. Den melodi har vi hørt siden 1992, og ikke desto mindre er det danske velfærdssamfund et af de bedst fungerende samfund i hele Europa.

Nu oplever vi, at Lissabontopmødet reelt siger: Nu sætter vi os nogle gode mål om større beskæftigelse i hele Europa, ikke mindst for kvinder i andre lande, og vi sætter os nogle gode mål om at være enige om at undgå social udstødning af mennesker, og vi sætter os nogle gode mål om, at også virksomhederne har et ansvar for at beskæftige de svage i vores land.

Måden, vi når de mål på – og det står udtrykkeligt i Lissabondokumentet fra for nogle uger siden – er op til hvert enkelt land. Det er det, vi kalder en ny fælles målsætning, men midlerne er det op til hver enkelt af os at iværksætte.

Jeg synes, vi skal sige det, så det kommer frem, så det ikke er det der med at spille på angsten og på skræmmebilleder, der præger debatten, men realiteterne og visionen.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg savner stadig væk svar på spørgsmålet, som lyder: Når statsministeren siger, at devaluering er skidt, jamen så må revaluering – altså det modsatte – jo være godt. Og ligesom vi ved at afskaffe kronen også afskaffer muligheden for at devaluere, og det er skidt, så afskaffer vi også muligheden for at revaluere, og det er jo godt. Det må statsministeren da erkende.

Så savner vi også en besvarelse af dette spørgsmål: Hvad koster hele operationen at